

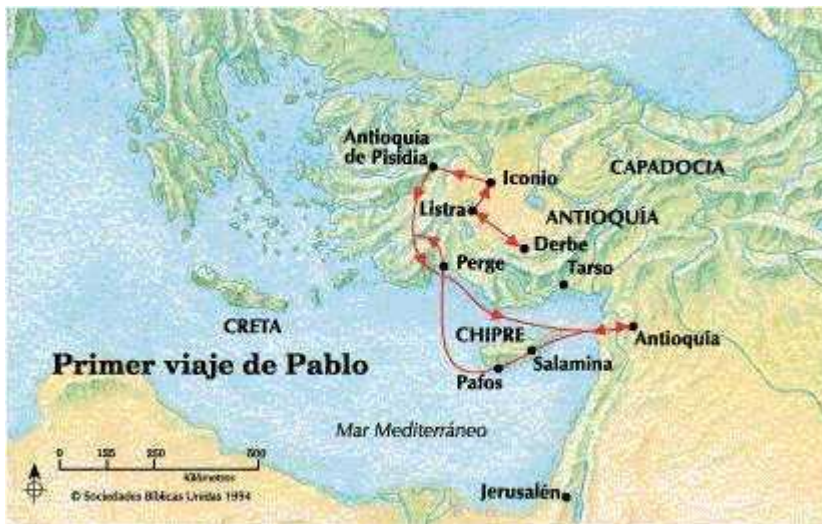
DIUMENGE 5 DE PASQUA C

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA APROFUNDIR AQUEST TEXT

Des de diumenge passat, seguim Pau i Bernabé (el qui ha acollit Pau a Jerusalem i que ha anat a cercar a Tars per fer-lo anar a Antioquia de Síria) en els seus viatges missioners.

La comunitat d'Antioquia de Síria –ciutat on la Bona Nova ha estat anunciada per primera vegada a grecs i on “els deixebles han rebut el nom de cristians” (Act. 11, 20.26)- els ha enviat en missió a Àsia Menor. Via Xipre després a Perge, arribaren a Antioquia de Pisídia on els vam trobar diumenge passat. Expulsats d'aquesta ciutat, anaren a Iconi, després a Listra i a Derbe.

Després d'açò, feren el camí de retorn, refent l'itinerari d'anada. Perquè?

- per refermar el coratge dels deixebles, exhortar-los a perseverar en la fe”.
- Per organitzar també aquestes comunitats naixent i proveir-les dels ministres necessaris per a la seva vida i per a l'expansió evangèlica. Elegeixen “Ancians” (en

grec “presbyteroi”, que ha donat “preveres” en català) que confien al Senyor, sens dubte per la imposició de mans (Act 13, 9).

Ara els trobam de retorn a Antioquia de Síria “d'on havien partit.....

Davant l'assemblea dels deixebles convocada per aquesta circumstància, donen compte de la seva missió, convidant-los a donar gràcies per “tot el que Déu ha fet amb ells”, ell que “havia obert als pobles pagans la porta de la fe.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Aquest relat dels Fets reclama una doble atenció:

A. Atenció als NOMS DELS LLOCS, inhabituals la major part. Ben llegits, obriran l'auditori al camp de l'activitat missionera de Pau i de Bernabé. Mal llegits,

transformaran aquesta bella pàgina dels Fets dels Apòstols en una historieta de viatge simplement.

B. Atenció a les TRES PARTS d'aquest relat:

- La “visita pastoral” de Pau i Bernabé a les comunitats que acaben de fundar:
- Pau i Bernabé..... AFERMANT EL CORATGE dels deixebles; els exhortaven a PERSEVERAR EN LA FE:

Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia.

Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe.

Els recordaven que per entrar al Regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions.

Ordenaven preveres en cadascuna de les comunitats, i amb preg

-
- La travessa de Pisídia i l'embarcament a Atàlia:
- *Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula,*
- *baixaren a Atàlia,*
- *i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir*
- L'Assemblea d'Antioquia de Síria:

Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells,

i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus.

SALM 144

El salm 144 és el primer de la sèrie dels salms que conclou el salteri: els salms del “Hallel”, els salms de la gran lloança (144 a 150). És un himne al Rei de la glòria, la tendresa del qual és “per totes les sevs obres”. Els cristians el poden cantar en honor de Crist, revelació de la tendresa del Pare (8-9) i rei “etern”, l'obra de a salvació del qual s'ha d'anunciar a tots els homes (11-13). (Recordau que està previst poder cantar el salm 117 durant el temps pasqual...).

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

En aquest diumenge “Dia del Senyor”, som convidats amb el vident de Patmos, a entreveure més enllà del vel, la realització del projecte de Déu al terme de la història.

- Un qualificatiu: “nou”, que ressona 4 vegades en uns pocs versets (cel nou, terra nova, nova Jerusalem, totes les coses noves), presenta aquesta visió com l’anunci d’una era nova.
- Aquesta novetat és encara accentuada per la menció del “primer cel” i de la “primera terra” com també la “primera creació”. Sense completar l’enumeració de realitats que no tenen cabuda en la nova Jerusalem: la mort, amb el seu seguici “plors, crits, penes”, no existeix; les forces del mal, que simbolitza “la mar”, són definitivament vençudes
- Finalment, al cor i a la font d’aquesta novetat, realitzant en plenitud els anuncis dels profetes, Déu per sempre “Déu – els – homes”, en la comunió d’una Nova i eterna Aliança evocades a través de la simbologia de les noccs de Déu amb el seu poble: habitarà amb ells, seran el seu poble. Déu mateix serà el seu Déu.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

TRES PUNTS D’ATENCIÓ en la proclamació d’aquesta lectura:

. El cel i la terra d’abans havien desaparegut i de mar ja no n’hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, habillada com una núvia que s’engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l’indret del tron una veu forta que cridava: Atenció AL QUE ÉS VIST I SENTIT:

Jo, Joan, vaig veure ..

i vaig sentir cap a l’indret del tron una veu forta que cridava

1. Atenció a tot el que fa referència a la NOVETAT:

- La insistència en aquesta novetat: *un cel nou i una terra nova*
- *la nova Jerusalem,*
«Jo faré que tot sigui nou.»
- La font d’aquesta novetat:
És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes.
Viurà amb ells,
ells seran el seu poble
i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells.

- Els signes d'aquesta novetat:
- *de mar ja no n'hi havia*
 « *Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls*
i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes.

Les coses d'abans han passat:

2. Atenció a la CONCLUSIÓ solemne d'aquest passatge:
Llavors el qui seia al tron afirmà
 «*Jo faré que tot sigui nou.*»

ALGUNES NOTES A L'EVANGELI

El començament d'una nova era:

Ens trobam entre el lavatori dels peus i el discurs després de la Cena. Tot seguit després de la partida de Judes, Jesús, anticipant com si fos en la glòria de Déu (el verb “glorificar” i el mot “glòria” retornen aquí 4 vegades), declara solemnement: Ara el Fill de l'home és glorificat....

Comenta X. Léon- Dufour, ara és el crit de victòria d'aquell que encomanant a Judes de realitzar més que tot el seu projecte, ha afrontat la mort. A partir d'ara, Jesús veu la mort ja al seu darrera, ell ja és en la glòria del seu Déu. El lector deu, també ell, prendre aquesta perspectiva i sentir el Crist glorificat que parla (Lectura de l'Évangile selon Jean, Tom III, p.50.

Aquest “ara” marca l'acompliment de l'hora... Jesús ... veu acomplir-se l'anunci fet a la multitud: Ara el príncep d'aquest món serà tret fora (12, 31). Ell es troba com més enllà de la prova i la victòria emportada al cor de Déu.

Amb aquest “ara”, Joan diu la convicció de la fe primitiva: Pasqua ha determinat el començament d'una nova era (o. c. P. 50-51).

El manament nou:

- **La força d'un “com”.**

És freqüent citar la paraula de Jesús: *Estimau-vos els uns als altres deixant de banda el final que la caracteritza: Com jo us he estimat.* També és freqüent donar a la conjunció *com* solament el sentit d'una comparació: els deixebles només serien convidats a imitar el comportament model del seu Mestre: *Escriu X. Léon-Dufour: Açò faria de Jesús un personatge del passat de qui s'hauria heretat unes consignes a aplicar ara a mi mateix, de manera que l'acció dels deixebles vindria a succeir en el temps a la de Jesús, juxtaposant-se a ella (o. c. 82).*

Ens cal anr més lluny: la conjunció del text evangèlic, sobrepassant el sentit d'una comparació, indica l'origen d'aquest amor que Jesús demana als seus deixebles.

Així, doncs, es podria traduir: Tal com jo us he estimat, estimau-vos els uns als altres. O encara: Estimau-vos... perquè jo us he estimat a fi de que, d'igual manera, vosaltres us estimeu els uns als altres. Així, pot concloure el nostre autor *l'amor del Fill pels seus deixebles genera el seu moviment de caritat; és el seu amor que passa en ells quan ells estimen els seus germans i en són estimats. Als capítols 15 i 17, l'amor de Jesús s'expandeix en els creients mostra el del Pare mateix (o. c. 82-83)*

La novetat del manament:

Estimar el proïsme, l'Antic Testament coneixia aquesta exigència. I filòsofs pagans abans de Jesucrist, havien predicat l'amor als altres, i també l'amor als enemics.

Quina és la novetat d'aquest manament de l'amor fraternal donat per Jesús? Aquesta novetat consisteix en la natura mateix de l'amor que els seus deixebles deuen donar-se mútuament i que és el seu amor a ell, Jesús, s'expressa en ells. *Una edat nova és inaugurada; és a través dels deixebles del Fill que l'amor revelat des d'ara present en el món... L'amor recíproc dels deixebles manifestarà a "tothom" - així en un entorn no creient – la seva pertinença a Crist, pel qui els homes passen de la mort a la vida (o. c. P 84-85).*